

Σκῶτος ἱερεὺς περιέγραφεν ἐπὶ τὸ εἰκονικώ-
τερον τὰ καλὰ τοῦ παραδείσου.

— Ἐκεῖ εἶναι παντοτεινὴ μουσική. Ὁ Ρα-
φαήλ τραγουδεῖ, ὁ Γαβριήλ παίζει ὄργανο καὶ
ὄλοι οἱ ἄλλοι ἄγγελοι ἀπὸ τῆ χαρά τους κτυ-
ποῦν τὰ φτερά. Τί ὠραῖα! Δὲν ἔμπορεῖς νὰ βάλ-
ης μὲ τὸ νοῦ σου ὁμοιο πρᾶγμα...

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... εἶνε ἴδια
κι' ἀπαράλλακτα ὅπως ὅταν εἶνε ξηρασία καὶ
ὑστερα γυρίζει ὁ καιρὸς ἔς τὴ βροχή, ποῦ ἀνοί-
γουν ἡ χῆνες τὰ φτερά καὶ τὰ χτυποῦνε!

*

Ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σκώτου μυθι-
στοριογράφου Βάλτερ Σκὼτ περιηγητὴς τις ἤλ-
θε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν τόπον ἐνθα διέμενε ζῶν ὁ
ἐξοχος συγγραφεὺς. Ἄφ' οὔ εἶδε τὸν οἶκον αὐτοῦ
πλήρης συγκινήσεως, εἶτα εἰσῆλθε χάριν ἀναψυ-
χῆς εἰς πανδοχεῖον.

— Τί ἔχασεν ὁ τόπος σας! λέγει πρὸς τὸν
ιδιοκτήτην.

— Ἀλήθεια, εἶναι μεγάλη καὶ μεγάλη ζη-
μία γιὰ μᾶς, ἀποκρίνεται περίλυπος ἐκεῖνος· ὁ
σὲρ Βάλτερ ἔπαιρνε πάντα ἀπὸ τὸ μαγαζὶ μας
τὸ ρακί του.

N.

ΣΚΩΤΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Πολλὰ λίγο κάνουν ἓνα πολὺ.

*
"Ἄν μὲ γελάση ἓνας ἄνθρωπος μιὰ φορά, ἴντρο-
πὴ δική του· ἄν μὲ γελάση δυὸ φορές ἴντροπὴ
δική μου.

*
Τόσο σπάνιο εἶνε νὰ ἰδῆς γυναῖκα μὲ κλάμ-
ματα ὅσο χῆνα ξυπόλυτη.

*
"Ὅποιος γεννήθηκε γιὰ νὰ κρεμασθῆ δὲν ἔχει
φόβο νὰ πνιγῆ.

*
Τοῦ διαβόλου τὰ παιδιὰ εἶνε πάντα τυχερά.

*
Δὲν θὰ εἶχε τόσο πέρασι ὁ Θεὸς, ἄν ὁ διάβο-
λος εἶχε πεθάνῃ.

*
"Ὅποιος παίρνει συμβουλή μόνον ἀπ' τὸν ἑαυ-
τόν του ἔχει συμβουλάτορα ἓνα βλάκα.

Δημοσιεύομεν σήμερον, ὡς ὑπεσχέθημεν, τὴν ἔμμε-
τρον αὐτοβιογραφίαν τοῦ κ. Γεωργίου Σουρῆ, τοῦ δημο-
φιλοῦς συντάκτου τοῦ «Ῥωμῆου», οἷον ἀπαρχὴν τῶν
μετ' ὀλίγον δημοσιευομένων δύο τόμων ποιημάτων
αὐτοῦ. Εἶνε περιττὸν βεβαίως νὰ ἐξάρωμεν ἡμεῖς τὴν
ἀφελῆ χάριν τῆς δημοτικῆς ποιήσεως τοῦ κ. Σουρῆ,
ἣτις ἀληθῶς κατέστη μία ἀπόλαυσις διὰ τὸ ἡμέτερον
Κοινόν. Ἐκ τοῦ δημοσιευομένου δ' ἔργου θέλουσιν ἰδεῖ
πάντες ὅτι τοιαύτην ἐξαιρετικὴν τοῖς ἐπιφυλάσσει καὶ
νῦν ὁ ποιητὴς διὰ τῆς προσεχοῦς ἐκδόσεως τῶν νέων
αὐτοῦ ποιημάτων.

Σ. τ. Δ.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

A'.

Ἐγὼ, Γεώργιος Σουρῆς, ἱππότης τοῦ Σωτήρος,
καὶ Χιώτης διαβολόλωλος ἀστείου χαρακτήρος,
ἐπιχειρῶ νὰ σᾶς εἰπῶ ξηρῶς κι' ἐν συντομίᾳ
τὰ μᾶλλον σπουδαιότερα τοῦ βίου μου σημεῖα,
προτοῦ οἱ βιογράφοι μου καθ' ὅλα μ' ἀνατάμουν
κι' εἰς ὄλην τὴν ὑψηλίον ρεντί κολο μὲ κάμουν.

Κατ' ἄλλους εἶμαι γέννημα τῆς ἡρωίδος Χίου
καὶ λέγουν πῶς ἐξ εὐγενοῦς κατάγομαι στοιχείου,
πλὴν ἄλλοι παραδέχονται πατρίδα μου τὴν Σῦρον
καὶ ἄλλοι περισσότεροι τὴν νῆσον τῶν Κυθήρων.
Ἄλλὰ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι πάντα Χιώτης,
μὰ κάποτε καὶ Συριανὸς κι' ἔσθ' ὅτε Τσιριγώτης.

Ἡ μήτηρ μου μετῆρχετο τὰ γυναικεῖα ἔργα
καὶ πότε πότε μ' ἔδερνε μὲ ξύλο ἢ μὲ βέργα,
ὁ δὲ πατήρ μου ἔμπορος ἐλέγετο πῶς ἦτο
καὶ μὲ τὸ Δοῦνα καὶ Λαθεῖν πολὺ ἐνησχολεῖτο,
ἀπολαμβάνων πάντοτε οἰκιακῆς εἰρήνης. . .
πλὴν λωποδύται κάμποσοι τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης
ἔστὸ μαγαζὶ τοῦ τρύπωσαν μιὰ νύκτα σκοτεινῆ
κι' οὔτ' ἐν Ἀμερικάνικῳ δὲν τάφησαν πανί.
Καὶ ἀπὸ τότε ὁ πατήρ εἶχε μεγάλο χάλι,
ὡς ὅτου ἐμουφλούζεφε καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι.

Ἐγὼ δὲ τότε ἐσύχναζα μετὰ μεγάλου ζήλου
εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ γνωστοῦ κυρίου Θεοφίλου,
ὅστις ἐσχάτως μ' ἔξαψιν καὶ μ' ἐνθουσιασμὸν
τοῦ κύκλου ἀνεκάλυψε τὸν τετραγωνισμόν,
ἐφ' ᾧ σοφὸν διδάσκαλον ὁ κόσμος τὸν κηρύττει
καὶ ἴσως πρῶτος θὰ ἐμβῆ μὲς ἔς τοῦ Δρομοκαΐτη.

B'.

Ἄρτι μὲν ἔπαυσα φοιτῶν εἰς τὰ Διδασκαλεῖα,
κι' ἐπούλησα τὰ λεξικά καὶ τᾶλλα μου βιβλία
κι' ἐφόρτωσα τὰ γράμματα ἄστὸν πετεινὸ ἀπάνω,
σκεπτόμενος νυχθημερὸν τί δαίμονα νὰ κάνω.

Κι' ἐνῶ τὸ μέλλον ἔβλεπα ἐμπρὸς μου μελανόν
ἐφάνησαν ἄστὸν ὕπνον μου δυὸ ἄνδρες σκεπτικοί,

καθώς ἐφάνησαν ποτὲ εἰς τὸν Λουκιανὸν
ἢ τῶν γραμμάτων ἄνασσα κι' ἢ Ἑρμογλυφική.
Ὁ εἰς ἐκ τούτων ἔλεγε πῶς εἶναι ὁ Ἀπόλλων,
ὁ τῆς ποιήσεως πατήρ με βλέμμα ἄκτινοβόλον,
ὁ δ' ἄλλος ἦτον ὁ Ἑρμῆς μ' ἐμπορικὰ τεφτέρια,
μὲ πῆγες, μέτρα καὶ σταθμὰ καὶ ρόζους εἰς τὰ χέρια.

Λοιπὸν μὲ πέρνει ὁ Ἑρμῆς μὲ τρόπο κατὰ μέρος
κι' ἔλα νὰ γίνῃς ἔμπορος, μοῦ λέγ' ἰδιαιτέρως.
Κι' ἀφοῦ μοῦ εἶπε ἄρκετὰ μὲ τὸν γνωστὸν του δόλον
μὲ πιάνει ἀπὸ τὸν γινακᾶ ὁ κύριος Ἀπόλλων
καὶ ποιητῆς νὰ βαπτισθῶ κρυφίως μὲ προτρέπει,
γινακτὶ νὰ γίνω ἔμπορος καθόλου δὲν μοῦ πρέπει.

ΥΟΜ ΑΙΦΑΡΑΦ — ΤΥΤΟΜΟΣ ΛΥΤΕ ΒΙΟΤΡΑΦ

Ταῦτα εἰπόντες ἔφυγαν κι' οἱ δύο μὲ ὄρμην
κι' ἀμέσως μὲ πυρέσσουσαν ἠγέρθη φαντασίαν,
ἀλλ' ὅμως ἀπεφάσισα ν' ἀκούσω τὸν Ἑρμῆν
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔφυγα κι' ἐπῆγα εἰς Ρωσίαν.

Τὸ τί ἐτράβηξα ἐκεῖ ἵστῃς ξενιτειᾶς τὸν δρόμον
τὸ περιγράφω ἐκτενῶς ἵστον δευτερόν μου τόμον,
ὅστις τοιμῶ νὰ σᾶς εἰπῶ, καλοὶ μου συμπολίται,
πῶς τρία φράγκα μοναχὰ πρὸς χάριν σας πωλεῖται.

Ἐπανελθὼν ἵστην πάτριον ἀμέσως ἐνθυμήθη
πῶς εἶχε μέγα δίκαιον ὁ κύριος Ἀπόλλων,
καὶ τότε τὸ ἐμπόριον παρέδωσα εἰς λήθην
καὶ πρὸς τὰς Μούσας ἔστρεψα τὸν ἔρωτά μου ὄλον.
Μακρὰν τῆς τύρβης τῶν πολλῶν, μακρὰν τῶν ἐπιγεῖων,
ἐρρέμβαζα εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ εἰς τὰς ἐρημίας,
τὸ πρῶτόν μου δὲ ποίημα ὑπῆρξεν ἔλεγειον
εἰς ἄνδρα βελτιώσαντα τὰ τῆς Ἀστυνομίας·
κι' αὐτὸ ἐν μέσῳ φίλων του κι' ὀλίγων συγγενῶν του
ὁ ἴδιος τὸ ἀπήγγειλα εἰς τὸ μνημόσυνόν του
μ' ἕνα σακκάκι μπλὲ μαρὲν καὶ ὄσπρο παντελόνι
καὶ ὁ ἴδων τὸ μαρτυρεῖ καὶ σᾶς τὸ βεβαιώνει.

Κατόπιν τούτου ἔγραψα καὶ ἄλλα ἔλεγεια,
καὶ πάντοτε ἀνάπαυσις, ραχάτι καὶ ἀργία.
Ὅταν κανεὶς τὰ τίναζε τὸ εἶχα γιὰ χαρὰ μου
καὶ ὄλο ἔψαχνα νὰ βρῶ κανένα κελεποῦρι,
καὶ ὁ Ἑρμῆς ἐρχόμενος συχνὰ ἵστα ὄνειρά μου
μοῦ ἔδινε φτυσίματα καὶ φάσκελα ἵστη μούρη.

Γ'.

Κακὴν κακῶς ἀπέληξεν ὁ ἔρωσ μου ὁ πρῶτος,
μὰ καὶ ἵστους ἄλλους ἔρωτας ὑπῆρξα Δὸν-Κισσῶτος.
Ἠγάπησα περιπαθῶς μοδίστραν νεωτάτην,
κοντοῦλαν, ὀλοστρόγγυλην, καὶ δὴ φλογερωτάτην,
ἀλλ' ὁ ἦψήλός της ἀδελφός, τραμποῦκος μὲ μαχαίρι,
μὴ μ' ἐμέρα ἵστην Νεάπολι μοῦ ἔστησε καρτέρι,
καὶ μ' ἄστραψε μὴ χαστουκιά, ποῦ μούλθ' αἰμοπτυσία
κι' ἐνόμισα πῶς ἔφθασε δευτέρα παρουσία.

Ἀλλὰ δὲν μ' ἀπεθάρρυνεν ἡ χαστουκιά ἐκείνη
καὶ νέος ἔρωσ τὰς χορδὰς τῆς λύρας μου ἐκίνει.
Εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ οἴκου μας κατάρκει
Ἄρσακειὰς μελαχρινῆ δεκατεσσάρων χρόνων,
κι' ἐκείνη πρώτη ἄρχισε νὰ μὲ καταδιώκῃ
ὡς ὅτου τὰ ἐψήσαμε μὲ δύο λόγια μόνον.

Δὲν εἶχεν ὅμως ἀδελφὸν καὶ ἡ Ἄρσακειὰς
κι' ἀφόβως ἀπελάμβανα πολλὰς στιγμὰς γλυκειὰς,
ἐτρέχαμε περιχαρεῖς στοῦ κήπου τὰς σκιάς
κι' ἐπαίζαμε πεντόβολα ὑπὸ τὰς ἀκακίας.

Ἄλλ' ἕνας ἔρωσ δὲν ἔμπορὸν πολὺ νὰ διαρκέσῃ
κι' ἀπηύδησα αἰσθήματα ἵστην φίλην μου προφέρων,
ὡς ὅτου ἡ γυναικὰ μου ἔξεφύτρωσε ἵστη μέση
καὶ ἀπηλλάγην οὕτω πῶς ἐρώτων νεωτέρων.

Δ'.

Τὰ μετὰ ταῦτα περιττὸν νομίζω νὰ τὰ πῶ
καὶ ὅλα ὡς πολὺ γνωστὰ τὰ παρασιωπῶ.
Διότι θὰ γνωρίζετε, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
πῶς ἐχρημάτισα κι' ἐγὼ φαντάρως μιὰ φορὰ,
καὶ συλλογὴν ἐξέδωκα, εἰς τὴν ὁποίαν ψάλλω
ὄσους πολέμους ἔκαμα μὲ ὄσφαιρα πυρά.
Πρὸς τούτοις θὰ γνωρίζετε πῶς ἔς ἄλλας περιστάσεις
εἰς τὸν Σεμτέλον ἔδωσα σπουδαίας ἐξετάσεις
καὶ ἀπερρίφθην παμφηφεὶ μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
γενόμενος ὑπόδειγμα τῶν ἐξεταζομένων.
Ἐκτοτε δὲ γνωστότερον κατέστη τὸνομά μου,
τὸ δὲ Πανεπιστήμιον μ' εὐγνωμονεῖ ἀπείρως,
καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται τὸ πραξικόπημά μου
τὸ ἀργυροῦν παράσημον ἐπῆρα τοῦ Σωτήρος.

Καὶ τώρα βγάζω τὸν Ρωμῆ ἀπὸ τεσσάρων γρόνων
τιμᾶται δὲ ὀλόκληρος δραχμὰς τριάντα μόνον,
καὶ τῆς Ἑλλάδος τραγουδᾷ τὸ κλασικὸν βασίλειον,
κι' ἐμμέτρως ἀεροβατῶν περιορῶ τὸν ἥλιον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶνὲ τις ἀγαθός, πρέπει καὶ νὰ
φαίνεται τοιοῦτος, πρέπει ἡ ἀγαθότης αὐτοῦ
νὰ εἶνε προσηνής, ἐρασμία.

Ὁ θέλων νὰ εἶνε αὐστηρὸς πρὸς τοὺς ἄλλους
πρέπει νὰ ἐφαρμύζῃ τὴν αὐστηρότητα πρῶτον
εἰς ἑαυτόν.

Ὁ πρῶτος ὄρος καλῆς ἀνατροφῆς εἶνε ἡ ἐξ-
οικειώσις πρὸς τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀκριβείαν.

Ἡ γυνὴ εἶνε ἄνθος, ὅπερ ἐν τῇ σκιᾷ μόνον
ἐκχέει τὸ ἄρωμά του.

Μὴ θεώρει τὸ παρελθόν· αὐτὸ δὲν ἐπανέρχε-
ται. Καλλιέργει τὸ παρόν· αὐτὸ εἶνε εἰς τὴν κα-
τοχὴν σου. Ἀντιμετώπιζε τὸ μέλλον θαρραλέως
καὶ μετὰ καρδίας καρτερικῆς.

Πᾶν ὄ,τι αἰωνίως συζητεῖται εἶνε καὶ αἰωνίως
ἀνωφελές.